



העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו
כתובת אתר אינטרנט /http://www.ohrshalom.net ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה – "ואמרת אליהם קדושים תהיו"

אמר האדמו"ר המהרי"א זיע"א – אם מקדישים אתם עצמכם מעלה אני עליכם כאלו קדשתם אותי, ואם אין אתם מקדישים עצמכם מעלה אני עליכם כאלו לא קידשתם אותי. [תורת כהנים].

קדושת ישראל הוא גודל התשוקה לאל יתברך, וקדושת השם יתברך הוא שמשפיע שפע קדושתו להחיות כל הנבראים. וכשנתרבה התשוקה מצבא השמים, ממילא יורד השפע מאתו שרצונו להיטיב לברואיו.

אעפ"כ אם מקדישים אתם עצמכם בגודל התשוקה, מעלה אני עליכם כאלו קדשתם אותי, ושכרם יהיה כפול כאלו אתם גרמתם שיתמלא רצונו להשפיע מרב טובו, כי על ידכם נתגדל ונתקדש שמו יתברך רצונו להיטיב, אע"פ שממילא יורד השפע מהרצון הפשוט שכרם כפול לעוה"ב.

שעל ידי תשוקתם וכסופים יתייחדו האורות, ושכרם כפול על הורדת השפע ועל עוצם תשוקתם. בזה יבא לנכון, שבמשנה מבואר ששכר הצדיקים שמ"ע עולמות, ובמדרש יהי אור מבואר ה' עלמין דכסופים, כי המדרש מדבר משכר התשוקה והכיסופים העולים מתתא לעילא, ובמשנה מדובר על שגרמו שנתפשט שפעו. חסד אל כל היום על כל הנבראים, וזהו עצרת יהיה לכם, עצרת לה' אלהיך.

ואם אין אתם מקדישים עצמיכם בתשוקה, חטאו בכפליים ולקתה בכפלים על מניעת השפע מרב טובו יתברך, ואתם עתידים ליתן דין וחשבון והבן מתוק מדבש.

או אינו ואם לאו אינו מקודש, שאם אתם תחטאו ולא תעורר התשוקה, חס ושלום אינו מקודש, ואסלק שפעי מכם מכל וכל, תלמוד לומר, כי קדוש אני בקדושתי אני, כי בהכרח לצורך קיום הכרחי של העולמות, אע"פ שהתחטונו חוטאים אינו מסלק מהם חיותם הכרחי, כי אם יסלק רגע אחד קדושתו ושפעו הכרחי, כל העולמות יתבטלו מכל וכל כלא היו.

ולכן הוא יתברך מלך עולם אף על פי שחוטאים לפניו, קדושתו במקומו עומד, להשפיע לכל אחד די הכרחי לצורך קיומו, וזה הוא קדוש אחד בראשו.

אף על פי שחוטאים אינו מונע מהם ההכרחי, והוא יתברך משפיע שפע לקיים אף לרשעים ופוקרים כי מבלעדיו יתבטלו, וקדוש לעולם קיים בקדושתו אני בין מקדישים אותי בין אם אין מקדישים אותי, אלא חוטאים לפניו, אף על פי כן, הוא יתברך אינו מונע שפעו לצורך קיום עולם.

וזהו פירוש המדרש יכול כמוני, כמו שאני משפיע צורך קיום אף לרשעים ולחוטאים, כן אתם תעשו עבירות כדי להשפיע לרשעים?

תלמוד לומר – קדוש אני ה' קדושתו למעלה מפני קדושתכם, אני רשאי ולא אתה, כי הוא יתברך טהור ואינו מקבל טומאה, אבל אתם מקבלים טומאה, ונטמתם במ חלילה....

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

"לא תעשו את רעך" – ומעתה מי שמקיים מצוה זו בשמחה, שמחזיר לחברו בעתו ובזמנו בשמחה ולב טוב, הן הלואה או שכירות או אבדה ופקדון, כל מה שיש לחברו תחת ידו מחזיר לו תיכף, גורם קרוב הגאולה.

להחזיר כל הנשמות העשוקים והנכנעים בקליפה אל הקדושה, ועל כל פנים לא יבקש ממנו בדברים רבים המתן לי מעט אחי וכיוצא בו.

ובזה ימתיק תיו מות של "ויכנעו תחת ידם" ויהיה תיו חיים בסוד "פדת שלח לעמו" במפר השוה.

מאורות הסיפור החסידי – יהודי כשר ונאמן - א

כל תושבי השכונה יודעים כי כאשר שבתו אומר משהו או קובע משהו, הרי יש להתייחס לדבריו באמון. שבתו הוא הגבאי של בית הכנסת ומחזיק בידו את קופת הגמ"ח, דואג לכל נצרך ולכל נדכא ועוסק בצרכי ציבור באמונה שלא על מנת לקבל פרס. רבים רואים בו את המוכתר של השכונה. אחרים רואים בו את "האב" של הזקוקים לעזרה או לעצה טובה. כל ילדי השכונה אוהבים אותו מלבד אבנר, בנו של יהושע השוחט...

גם אבנר אהב פעם את שבתו, ככל חבריו, אולם מאז ימי החנוכה הוא מתחמק ממנו ומשתדל שלא להמצא במחיצתו. בשביעי של פסח לא הצטרף אבנר לטיול שערכו הילדים עם שבתו אל הנחל אשר מחוץ לשכונתם, כדי לחוג את "קריעת הים". גם אי הופעתו של אבנר "למדרות ל"ג בעומר" לא הדאיגה את חבריו, רק לבו של שבתו נתמלא דאגה.

אבנר בן העשר הוא בנו של יהושע השוחט. אין הוא חס וחלילה בן יחיד, כי לשוחט עוד שלשה בנים. אבנר הוא ילד רגיל. השגיו בלימודים מניחים את הדעת, חריצותו משביעה רצון והתנהגותו למופת. אולם מה גרם לשינוי שחל מאז החנוכה, ביחסו של אבנר אל חבריו ואל שבתו?

ליד השכונה שלנו, נמצא מקום מגודר ששימש פעם כמחנה מעבר לעולים החדשים. גם אנו בבואנו ארצה גרנו באחד הצריפים אשר במחנה הקרוב. במשך הזמן חוסל המחנה ובמקומו נבנו בתים יפים שהעולים עברו לגור בהם. בשטח המחנה המחוסל נשארו עדיין חמשה צריפים גדולים דו משפחתיים. לאחד הצריפים הללו נכנסו לגור משפחה חדשה, שהגיעה ארצה כשבוע ימים לפני החנוכה: איש מאתנו לא שם לב לטיבה של המשפחה. ומכיון שהם לא הצטרפו אף פעם למנין לא יכולנו להכירם מקרוב. את האב כמעט שלא ראינו מקרוב והאם עסוקה היתה בטיפול בילדיה הקטנים ולא נתנה את דעתה על יחסיה עם תושבי השכונה.

שמועות משמועות שונות התהלכו בשכונה. אחת השכנות סברה כי האם איננה יהודיה, אחרת סיפרה כי היא אינה דוברת אידיש. הילדים שמעו כי בני המשפחה מדברים ביניהם שפה מוזרה, שאינה ידועה להם. וכך נפוצו השיחות ונשכחו. כל אחד פנה לעיסוקיו מבלי לשים לב אל ה"גרים" שבצריף הסמוך.

וכאן אנו מגיעים לעצם המעשה. אחד מילדי המשפחה החדשה, נהג כל ערב להתקרב אל בית הכנסת, וכאשר האנשים עמדו בתפלה היה נוהג להכנס לפרוזדור הקטן ולהתבונן במתפללים. ר' שבתו, אשר אלף עיניו לו, הרגיש ב"אורח" החדש ובראותו את הילד עומד בגילוי ראש, נהג לשלח אותו וצעק אחריו: "לך וכסה את ראשך ואחר כך תבוא אלינו!"

הקטן ברח כל עוד נשמתו בו, אולם למחרת היום הופיע שוב. וכך חזר המחזה מידי ערב בערב עד כי הרגיש את שבתו והוא החליט ללמד את ה"חצוף" לקח, וההזדמנות נדמנה ביום האחרון של חנוכה. כל ילדי השכונה נתכנסו בבית הכנסת כדי לקיים את המסיבה המסורתית של כל השנים. ר' שבתו התכונן להדליק הנרות והקטנים צריכים היו לשיר "הנרות הללו". ר' שבתו הדליק את נר השעוה הצהוב ופתאום השמיע קול זעקה והתנפל על ה"חצוף" שעמד ליד הדלת: "כמה פעמים אמרתי לך לכסות את ראשך? כלום לא תדע כי אסור להכנס לבית התפלה בגילוי ראש? הלהרגיזני אתה רוצה? כלום דברי שבתו כהבלים בעיניך? כלך לך מאכן, ואל תמשיך לבוא יותר." המשך יבוא בס"ד